

Quatre sessions del Parlament

A.P.C.E.
SIG. 1.26/875

per CARLES ESPLA

DIMARTS

Pocs diputats. Quan el ministre d'Estat puja a la tribuna de secretaris se produeix un gran silenci. El senyor Rocha llegeix la declaració del Govern sobre política de la Mediterrània. Què diu la nota? Ens n'assabentarem més tard, en llegir-la, perquè el recitat ministerial no arriba amb claredat a les tribunes. Encara que potser serà el mateix, perquè en aquests documents el que interessa no és el que s'hi diu sinó el que s'hi vol dir. I això no és qüestió d'anar a preguntar-ho al funcionari que l'ha redactat. Potser ell tampoc no ho sap.

Es tracta, segons sembla, que Espanya no estigui absent en cap negociació que afecti, directament o indirectament, el problema de la Mediterrània. Farem, doncs, acte de presència quan els representants d'altres potències es reunixin per tal de tractar qüestions que puguin tenir repercussió en la nostra mar. Perfectament. Però quin serà el sentit, l'abast de la presència espanyola? No ho diu la nota. I aquí resideix tot l'interès de la nostra posició. Perquè estar present no vol dir que no puguin reunir-se Laval i Mussolini sense invitar Rocha. Vol dir moltes altres coses. Entre elles, la que li fou preguntada immediatament al ministre d'Estat: «Es partidari el Govern del manteniment de l'estatu quo?» No ho diu el ministre, que reserva els seus explicacions per a la Comissió d'Estat. Aleshores, ¿calia voltar de tanta solemnitat la lectura d'aquesta nota?

Tota discreció es poca, en tractar de qüestions internacionals. Conformes. Però, de vegades, l'excés de discreció equival a no tractar-les. Hi ha silencis que cobreixen una acció. I n'hi ha d'altres que cobreixen el buit.

DIMECRES

El senyor Badia, polidament, correcte, agafa amb la punta dels dits l'assumpte dels contingents. Sembla que vagi a obrir-lo i descobrir el seu fons tèrbol. Però l'orador fa com si

no volgués embrutar-se les mans. Tot allò que insinua ha circulat ja pels passadissos del Congrés, pels cofres on circulen les xafarderies polítiques de Madrid i fins per les llotges provincianes. Però, malgrat la seva polidesa i les seves precaucions, l'orador va dibuixant les seves denúncies: com s'han lliurat les llicències, el secret que ha voltat el seu repartiment, la distribució a persones que no són importadores, el pas de mà en mà de les esmentades llicències i l'especulació sobre elles. Tot això és molt greu. Però no passa res més. Més ben dit: passa el següent: la Cambra es reuneix en sessió secreta. ¿Per a depurar les denúncies del senyor Badia? No. Tranquil·litzen-vos. La Cambra es reuneix en sessió secreta per a estudiar si els diputats socialistes han de seguir cobrant o no les seves dietes. Això era, pel que es veu, una qüestió de dignitat per a la Cambra. L'altra cosa, no.

Cap al final de la sessió, diversos diputats republicans venen un grup de pietat. Pretenen salvar la vida de dos dissortats. El President de les Corts talla el prec. «Qualsevol paraula pot agreujar la situació dels qui es vol afavorir.» Aleshores, Martínez Arenas, un diputat maurista, fa observar que la demanda de pietat la formula unànimement la Cambra. Els envergaments de les dretes protesten irats. «¡No! ¡No!» Ells no volen que es perdoni, no senten la pietat. Tradicionalistes, monàrquics, agraris i cedistes se sumen al cor cruel. Tots són catòlics, tots diuen creure en Déu i practicar una

va fer de la seva vida un prodigi de prudència, de cautela covarda elogia el valor del sublevat de València. Aquell que mai no va tenir un gest de dignitat, admira ara la digna actitud de l'exillat voluntari. Aquell que només va cercar en la política el profit personal i el guany clandestí, canta l'honoradesa i l'austeritat del governant que va viure i

va morir pobre. S'aixeca a parlar el comunista Bolívar. Ofèn la memòria de Sánchez Guerra. Però les seves paraules, incorrectes, condemnables, són sinceres. I ésser sincer és ja retro un homenatge a Sánchez Guerra, devot de la sinceritat.

Els monàrquics no assisteixen a la sessió. No perdonen el polític que, per romandre fidel a la seva història i a les seves conviccions, va combatre el rei que havia faltat al seu jurament. Aquesta absència dels monàrquics ¿la imposa el remordiment?

De la secretaria de la Cambra criden els caps dels grups parlamentaris. D'allí surten cadascun amb un enorme sobre blanc, clos amb cinc lacres. Es la còpia del testimoni tramès a la Cambra pel jutge especial que instrueix el sumari per la troballa d'armes. Els cinc lacres guarden el secret de totes les esperances monàrquiques.

—No se'ns escaparà Azafia — diu un diputat cedista, que creu encara allò que escriu "El Debate".

—Es el procés de la República — comenta un tradicionalista, molt satisfet.

Al dia següent, Miguel Maura, que ja l'ha llegit tot, exclama radiant:

—Això serà l'exaltació d'Azafia. La seva figura s'engrandirà...

I Maura comunica a tothom el seu sincer entusiasme republicà.

DIVENDRES

Pocs diputats. ¿Què s'ha de discutir? Ah, sí! La llei d'arrendaments. Com que hem entrat en l'etapa del "ritme accelerat", en dues setmanes s'han aprovat ja quatre articles d'aquesta llei. Si es continua aplicant el mateix ritme podrà estar totalment aprovada l'any 1945.

Han estat afusellats aquest matí els dos dissortats l'indult dels quals demanarem les minories republicanes. Recordem la frase d'Alba: «Qualsevol paraula pot agreujar la situació dels qui es vol afavorir.» I les veus cruels de les feres dretistes.

Pérez Madrigal parla de la infanteria de Marina, i hi fa broma. Marial subratlla aquest cas de sensibilitat, després del que acaba de passar poques hores abans. Pérez segueix fent acudits.

Pascual Leone i Marco Miranda denuncien de bona fe les escandaloses suspensions d'Ajuntaments republicans. Però el ministre de la Governació, radical cent per cent, republicà històric, fa aquesta sensacional revelació: aquests Ajuntaments han estat suspesos perquè constituïen una amenaça per a la República. Es tracta d'Ajuntaments republicans, elegits el 14 d'abril. A ells es deu la República. Ells la van portar. Doncs bé: el ministre de la Governació ha descobert en ells el perill i l'amenaça contra el règim.

Es comprendrà després d'això que Pascual Leone hagi perdut el temps citant l'article de la Constitució que garanteix l'autonomia dels Ajuntaments. La Constitució? Quines ganes de portar a la Cambra records inoportuns!